

caaa

Apellen er forbi.

Ved Zugangsblokken bliver der stormhøb ind gennemgangen til opholdsrummet for at tilkæmpe sig en plads ved bordet, tre på hver taburet. Trøjen der er vaad af tøsne bliver lagt over knæene for på den måde at tørre. Trætøfler ned med sålarme mod hinanden oven på trøjen, og så sidder vi der og kryber sammen for at få lidt varme oven på to timers appel. Luften bliver hurtig tung af de mange kroppe, lumert af det våde tøj og dampen fra den lille ovn, hvor stueældste får sin trøje tørret og sin erstatningskaffe varmet. Tiden snegler sig agstet. Det værker i ryggen af den tvungne stilling, vi stemmer fødderne imod gulvet for at holde balancen, og ikke miste vort hjørne. Det trækker ind fra det åbentstående vindue, men henne ved ovnen, hvor de ældste er plaseret, er der gloende ~~g~~-----en zigø, inerkvinde fra een af udekomandonerne har -----for en sksl roesuppe----smuglet fyrregrane og pinde i ind til os, og så bliver der fyret, så de nærmestsiddende bliver fuldstændig ophedet og dårlig tilpas, men der er ikke plads i andre steder i stuen og det er ikke tilladt at skifte plads når man først er plaseret. Bentsen fra Randers trækker kjolen ned over skuldren, ryggen der vender ind mod ovnen er fuld af støve blegner. Ved middagstid kommer roesuppen, skålene går fra hånd til hånd til alle har fået, så bliver træskeerne taget i brug, og bagefter snegler tiden sig afsted til det er aften----juleaften!!!!!!!!!!!!!! Stueældste kalder på een af vi danske, undtagelsesvis får vi lov til at gå ud i gangen, der står en lys, blåøjet norsk jente, der giver os et fast håndtryk--- og en pakke til vi fem danske. Dagny Brønnum var journalist fra Oslo. De norske havde fået danske røde kors pakker, og så var hun kommet i tanke om at så skulle vi osse have en julehilsen. Vi gik ind og pakkede op, det var rugbrød, smør og ost, en skive til hver, vi kikkede helt betaget på det, det var en julehilsen fra Danmark.

Oppe på stueældstes bord er der et par grangrene i en krukke, de er pyntet med lidt glimmer fra Siemens barakkerne. Ovre fra den anden side af blokken kommer en kvinde med et barn på armen, ingen af os siger noget, vi stirrer betaget på barnet, der skriger af henrykkelse ved at se glimmeret på grenene, stueældste gir det en kiks og et stykke sukker, og så bærer moren det over i den anden afdeling, lægger det på halmsækken ~~dækker det med~~-----

dækker det til med det tynde grå tæppe.-----

Rødarmisterne er kommet.---Det er ranke,uforfærdede unge kvinder de synger deres hjemlands sange,gamle vemodige folkeviser,og ny såvge anderledes end alle andre,fulde af kraft og mod.---

To dejlige stemmer hæver sig over de andre.Ingen tænker mere på at det er juleaften,alle glemmer,hvor de er.

Første juledag fandt een af os et stykke sejlgarn,det var et fund nu|havde vi noget til at holde vore strømper oppe med.Vi filede det over på bordbenet og fordelte stumperne.Senere på dagen var vi igen heldige,vi fandt et lille stykke glasskår,et par cm, langt, det kunne vi bruge til at file negle med,hver af os fik lov til at låne det 7 timer,og tid havde vi jo nok af,som vi sad der på taburetterne.Efter jul blev to af os syge,kostforandringen fra vor danske vitaminrige mad til roesuppe og tørt rugbrød, og apellerne hvor vi i timevis stod uden anden påklædning end lidt sommer undertøj,en bomuldstrøje og kjole og et par trætøfler var for meget for os,vi blev indlagt på revier.Der lå vi så ind i det ny år,det år der skulle bringe os så meget forfærdeligt og hvor vi trods alle forhåbninger om krigens slutning,måtte opleve en jul til i lejren.-----